

dag frá degi

Konsertin hjá manskórinum »Fostbrøður« úr Íslandi

Mikukvöldið tann 31.6. var konsert í læraraskúla-höllini. Longu hálfan tíma fyri klókkutíðina var höllin fullsett. Hetta er ekki merkiligt, tí fólk hövdu varhugan av, at hetta mundi fara at vera nakað serligt. Sangur, og kanska serliga manskór, er altíð væl umtóktur av færoyingum.

Regluliga hava vit tíverri ikki longur høvi at hoyra manskór her. Hetta var tó vanligt fyri sløkum mansaldri síðani.

Lat tað verða sagt beinan vegin, hetta var frálík konsert. Fyrstu ferð er hetta ikki, at íslenskt kór vitja henda veg og hefur tað altíð verið ein frøi at lýða á.

Hendan konsertin varð ikki minni uppliving, heldur hin vegin. At taka nakað fram um annað, ið var á skránni, man vera torført, og skal tað heldur ikki verða gjørt her.

Nevnast skulu báðir solistarnir: Árni Jóhannsson og Hákon Oddgeirsson. Hin fyrri við síni ljósu lyrisku tenorrødd og

hin seinni við tí menska og kraftfulla framburðinum. Hvør hevur sínar fyrimunir. Eisini klaverspælarin Carl Billich eigur at verða nevndur. Hann hevði í summum førum sera torførar lut. Eitt nú í pílagrimakórinum úr Tannhäuser, ein ótakk-samur leiklutur við tí nærmast ómöguliga fylgispælinum í seinnu helvt. Her haltaði eitt sindur, sum tað næstan altíð ger, sjálvt við góðum orkesturfylgispæli. Skuldina fyri hetta eigur ikki klaverspælarin, men heldur

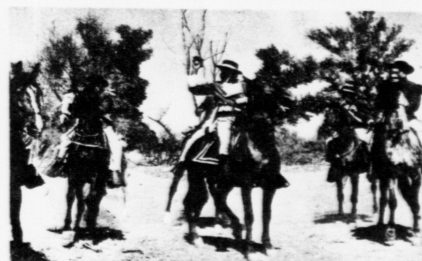
Wagner sjálvur.

Stutt sagt, eitt megnar manskór við frálíkum røddum og skúlaðum sangtekník, og ikki minst einum framúr góðum kórleiðara.

Eitt tykist vera eyðkent fyri manskór. Tað er tann stóra spennividdin, frá teimum høgu tenorunum til tær djúpu bassrøddirnar.

Eitt minnisríkt kveld.

verland

Zorro ríður aftur

Fólkahetjan Zorro er helst ein tann best umtókti filmsfigúrin, og tí eru tað nógv, sum gleða seg til at síggja henda.

Her fer Zorro í herna móti fólkakúgarum í Kaliforníu. Sum vápn hevur hann bert pisk og svøð. Hetta er í tí tíðini, tá staturin var undir sponskum og seinni meksikanskum valdi. Tað er Charles Quiney, sum hevur høvuðsleiklutin sum Zorro, meðan Aldo

Buflandi leikar Cordoba oberst. Sum tann vakra dóttirin hjá oberstinum er Maria Pia Conte. Hon hatar í fyrstuni Zorro, tí hann helst hjálpir Cordoba við at krevja skattir inn. Men so einaferð kemur Zorro aftur at berjast móti kúgarunum, og so koma mangar spennandi lètur.

Filmurin verður sýndur í Leikhúsi Bio. Automatsvararin í Leikhúsi Bio hevur tlf. 11131.

Nátt í Chile

— ein filmur um fólkíð og fasismuna í Chile

Fólkíð og fasisman — tað er høvuðsevnið í tí sovjetiska filminum, NÁTT Í CHILE, sum nú verður sýndur í Leikhúsi Bio.

Filmurin er um fyrstu tíðina eftir kvettið í Chile í september 1973. Vit eru í arbeiðarabýlinginum í Santiago, har mótstøðan móti fasistastýrinum verður lögð til rættis og vit eru eisini á tí stóra ítróttarvøllinum, sum stýrið hevur broytt til eina fangalegu. Men eisini her heldur mótstøðan fram, fólk, sum ongantið áður hevur sýnt politikki áhuga, gerst nú virkið í

mótstøðuni. M.a. hin ungi arkitekturin Manuel, sum einans er áhugaður fyri arbeiði sínum, fyri byggingini, og onki vil hava við politikki at gera. Men hann sleppur ikki, politikkurin sjálvur tekur hann upp í stríðið.

Manuel verður handtikin, tí ein vinur hansara, hin kommunistiski Roberto, hevur krógvað seg heima hjá honum. Manuel verður saman við hinum fangunum læstur inni á ítróttarvøllinum. Ikki fyrr enn her verður hann greiður yvir, hvussu stórum og umfatandi sorgarleikurin, kvettið, er. Tá hann sær

dirvið hjá fangunum, hóast teir verða illa viðfarnir av hermonnum.

Tað eydnast Manuel at sleppa leysur aftur og hann gerst virkin mótstøðumaður.

Ungur chilenskur leikstjóri

Annar av leikstjórunum, tann 30 ára gamli Sebastian Alarcon, er sjálvur úr Chile. Tá kvettið varð framt, gekk hann á filmsháskúlanum í Moskva.

— Sum listamaður og borgari í landi mínum Chile, kann eg ikki bert sita hendur í favn. Og júst

filmslistin kann gerast eitt hvast og sterkt vápn í tí politiska stríðinum, sum er neyðugt. Tað er tí, eg geri henda filmin. Hann er mín stuðul til mótstøðuna móti fasistisku juntaini í Chile.

Leikstjórin hevur tosað við fólk, sum vóru innstongd á ítróttarvøllinum í Santiago og soleiðis upplivdu kvettið. Filmurin er tí blivin realistiskur og líkast nógv einum dokumentarfilmi.

NÁTT Í CHILE er gjørdur av Mosfilm í Moskva, hann er í litum og varar í uml. 90 minuttir.

Sebastian Alarcon avgjærdi at gera filmin í Baku (Aserbajdsjan), har heilir býarpartar minna nógv um Santiago. Fólkíð í býnum líkast eisini nógv chilensarum

Verið í góðum lag, dreingir

Enn eina ferð skulu vit síggja skemtaran Walter Matthau. Hesa ferð er hann ein fyrrverandi basket-ballspælari, Morris Buttermaker, við nógvum sigrum á baki. Hann er gamal drongur og klárar dagsins upphald við at vaska svimjihylar. Eisini dæmar honum væl at drekka sterkar lögir, helst øl og whisky samanblandað. Onkur heldur hetta vera eitt keðiligt liv, men soleiðis hevur hann nú einaferð valt at liva.

Ímeðan fær ein býráðslimir Bob Whitehead, Buttermaker, til at bliva venjara hjá einum bólki av 10–13 ára gomlu dreingjum. Dreingirnir, sum fáa eyknevnið The Bears eru ikki so væl dæmdir av einum øðrum liði, The Yankees, hvørs venjari er Roy Turner.

The Bears fara undir at venja, men Buttermaker væntar aldri at fáa eitt gott lið burtur

úr hesum dreingjum. Fyrsta dystin tapa teir eisini so syngjandi. Allir leikararnir hava nú besta hugin at fara av líðnum, men nú fær Buttermaker knappliga áhuga fyri basketball aftur, og hann gevur liði sínum mót aftur. Hann fær samband við ta 12 ára gomlu gentuna, Amanda Wurizer. Hann hevur fyrr verið sum ein pápi fyri hana, meðan hann gekk saman við mammu hennara, og tá lærði hann hana at vera »kastara«, og nú fær hann hana við á The Bears-liðið.

Og nú kemur gongd í spælið. Teir venja og venja, meðan Buttermaker gevur teimum meira mót alla tíðina. Teir skulu nú spæla móti The Yankees. Ikki vinna teir hesa ferð, men sum ein av »bjørnunum« sigur: Biðja bara til næsta ár.

Filmurin verður sýndur í Havnar Bio.